

Fran Herbello. Sen título. 2005

Miras o teu corpo ermitán na primeira luzada

nos brazos tes o recordo dunhas patas afoutas
no tremor aínda palpita o instinto do campo aberto
repasas un manto de gramíneas e certo olor a sabana
-como pode ser se nunca estiveches alí?-

percorres a espiña dorsal, cada vértebra coa súa puga

por un intre sentes que podes alcanzar a velocidade
-manter incluso a elegancia-
mais non tardas en detectar mancaduras na epiderme
o esforzo do impulso
as consecuencias da decisión.

Sabes que pasaches toda a noite fuxindo

tes un rastro de pólvora na fronte que antes
albergaba unha liña negra desde a cornamenta ata o bico.

A calma do cuarto na mañá
o tempo maino da primavera a través da fiestra
o canto rítmico dos paxaros
non casan ben coa ondulación esquiva da túa vertixe
pero tentas a sorte

na ausencia do depredador
tamén ti, gacela,
traes o pasto á boca
e rumias.

Antía Otero